

BLOEDENDE BRUIDEN

Naima keek me ernstig aan. ‘Ik weet wat ik doe, echt. Deze man schijnt heel goed te zijn. En in het ziekenhuis kost deze ingreep een paar duizend euro – die heb ik niet!’

Ik hield mijn lippen stijf op elkaar. Ze had gehoopt het geld van mij te kunnen lenen, dat wist ik ook wel. Maar ik had mijn principes. En als ik ergens niet achter stond, dan wilde ik er ook niet aan bijdragen. ‘Ik blijf het belachelijk vinden,’ merkte ik op.

‘Amanda, toe nou.’ Ze zuchtte. ‘Er zijn wel vaker dingen geweest die jij niet begreep maar waar je me toch in steunde. Waarom nu dan niet? Wij zijn de volwassen Dunya en Desie, weet je nog? Het enige wat ik van je vraag is of je met me wilt meegaan, dat is alles. Niet eens naar binnen, maar gewoon even in de auto op me wachten. Je weet dat ik de eerste uren na de ingreep waarschijnlijk een beetje moeilijk loop.’

‘Vooruit dan,’ stemde ik uiteindelijk in.

Naima vloog me om de hals en ondanks alles glimlachte ik.

Ze had de afspraak expres zo vroeg mogelijk op de ochtend gepland, zodat ze daarna de hele dag de tijd had om te herstellen voordat haar ouders thuishkwamen uit hun werk. Naima woonde nog thuis, pas na de bruiloft konden zij en Sharif in de eengezinswoning in Spijkenisse gaan wonen die ze vorige maand hadden gekocht. Ongetrouwd samenwonen, zoals ik al sinds mijn achttiende met Wes deed, was in haar cultuur *not done*.

Ondanks onze verschillende achtergronden waren Naima en ik al meer dan tien jaar beste vriendinnen. Maar dat wilde niet zeggen dat ik het daarom maar met alles wat zij deed eens was.

Naima had me uitgelegd dat de ingreep een groot taboe was, dat desondanks enorm vaak werd uitgevoerd. Ik had mijn hoofd geschud. ‘Is het voor al die vrouwen niet veel verstandiger om gewoon de discussie aan te gaan met

hun partner en familie, en die gekke verwachtingen te doorbreken? In plaats van iets te herstellen wat helemaal niet kapot is?’

‘Dat is onmogelijk,’ had Naima gezucht. ‘Je weet hoe mijn ouders zijn. En hoe zou ik het Sharif ooit kunnen vertellen? Als hij erachter komt dat hij niet de eerste is, dan wordt hij gek.’

‘Maar wat voor huwelijk wordt als het al vanaf het begin gebaseerd is op een leugen?’ Bij het zien van haar gekwetste blik zuchtte ik. ‘Sorry, zo bedoel ik het niet. Het zijn mijn zaken niet.’

‘Hij verwacht nu eenmaal dat ik bloed,’ mompelde ze.

‘Maar dat is dus onzin. Ik bloedde de eerste keer ook niet, bijna niemand bloedt. Dat hele maagdenvlies is een grote illusie, dat ding bestaat niet eens. Het is een soort weefselrandje aan het begin van de vagina, dat helemaal niet kan scheuren tijdens de ontmaagding of wanneer dan ook. Bij de meeste vrouwen is het zelfs allang kapot voordat ze ontmaagd worden. Door gewone normale dingen zoals tampongebruik!’

‘En toch is het bij ons zo dat een vrouw moet bloeden bij de ontmaagding, anders maakt ze haar familie te schande,’ hield Naima vol.

‘En dat terwijl jullie broers het ene na het andere avontuurtje beleven, maar vervolgens wel een intact maagdenvlies eisen van een vrouw. Die hele operatie die jij nu laat doen staat symbool voor de ultieme hypocrisie!’

Naima zweeg.

Een vrouw die ze kende uit het Oosters Badhuis had haar verteld over dokter Henri. Deze man was werkzaam in het Erasmus MC, en de beroemde capsules die hij gebruikte waren gevuld met transfusiebloed uit het ziekenhuis.

Zoals afgesproken stond ik om half negen bij Naima voor de deur. Haar moeder had net als haar vader een fulltime baan buitenshuis. Ook in andere dingen waren ze redelijk modern. Zo hadden ze nooit van Naima verlangd dat ze een hoofddoek droeg en bestond haar garderobe uit westerse kleding. Maar zodra het aankwam op het liefdesleven van hun enige dochter waren haar ouders hopeloos ouderwets. Als ze zouden weten dat Naima een paar jaar geleden een intieme relatie had

gehad met een Nederlandse collega bij haar op kantoor, dan zouden de gevolgen niet te overzien zijn. Dat was ook de reden geweest dat Naima er uiteindelijk voor had gekozen om de relatie, met pijn in haar hart, te verbreken. Maar haar maagdelijkheid was ze kwijt.

Ze glimlachte nerveus toen ze instapte. ‘Hoi.’

Ik startte de auto, maar toen ik haar wit weggetrokken gezicht zag schonk ik haar een bemoedigende blik. ‘Het komt allemaal goed, meis.’

Naima beet op haar lip. ‘Ik heb de hele nacht niet geslapen. Zo veel twijfels! Ik weet dat er enorm veel problemen zouden komen als ik dit niet doe, maar als ik het wel doe voelt het als een soort dubbel verraad tegen Sharif.’ Ze zuchtte vertwijfeld. ‘Dat ik hem een leugen laat geloven is al erg genoeg, maar nu ga ik me ook nog eens vrijwillig blootgeven aan een andere man, op de meest intieme manier nog wel.’ Haar wangen werden rood bij het vooruitzicht. Ze was geschokt geweest toen ze erachter kwam dat de enige arts die haar voor dit geld – en ook nog eens met echt bloed – kon helpen, een man was.

‘Die man is een ervaren arts,’ stelde ik haar gerust. ‘Die ziet dit soort dingen dagelijks en heeft er geen enkele ongepaste gedachte bij.’

Dokter Henri was gynaecoloog en deed dit er in zijn vrije tijd bij omdat hij de wanhopige vrouwen graag wilde helpen, had hij Naima over de telefoon uitgelegd. Het ziekenhuis zou zijn praktijken nooit goedkeuren, maar voor vrouwen zoals Naima, voor wie de officiële weg geen optie was, was hij een redder in nood.

In gedachten verzonken staaarde Naima naar buiten. Op haar voorhoofd lag een frons.

‘We zijn er,’ zei ik en ik parkeerde de auto. We keken om ons heen. Het adres dat Naima had doorgekregen bleek van een vrijstaand woonhuis in Oostvoorne te zijn. De bungalow lag voor een groot deel verscholen in het groen, met bos rondom.

Ik floot zachtjes. ‘Zo zou ik ook wel willen wonen.’ Het flatje in Spijkenisse waar Wes en ik nu al bijna zeven jaar woonden begon te klein te

worden voor ons. Een ruim huis zoals dit, met genoeg ruimte voor een eigen atelier, was al jaren een droom. Een plek waar ik ongestoord aan mijn schilderijen kon werken en waar op den duur ook ruimte zou zijn voor een baby. Of twee. Ik glimlachte. Wes wist het nog niet, maar ik had eindelijk besloten dat ik er klaar voor was. Zelf was hij dat al een paar jaar, en nu het steeds beter ging met mijn schilderijen en ze tijdens mijn exposities voor steeds hogere bedragen werden verkocht, was ik rustiger geworden. Klaar voor de volgende stap. Binnenkort zou ik met de pil stoppen.

De zenuwachtige stem van Naima trok me uit mijn gedachten. ‘Nou, dan ga ik maar naar binnen.’

Ik kneep zachtjes in haar arm. ‘Zet hem op.’

Even keek ze me aan met een ernstige blik. ‘Dank je wel, Amanda. Dat je bent meegegaan, bedoel ik. Ondanks alles.’

‘Weet je zeker dat ik niet mee naar binnen hoeft? Het is niet niks wat je gaat laten doen. Je kent die man verder helemaal niet, en -’

Naima snoerde me de mond met een vastberaden knik. ‘Dit moet ik zelf doen.’

‘Oké. Maar als je langer dan een uur weg blijft bel ik aan.’

Ze bleef niet langer dan een uur weg. Na een kleine drie kwartier liep ze stroef terug naar de auto met een verhit gezicht.

Snel stapte ik uit en liep haar tegemoet. ‘Gaat het?’

Naima knikte dapper. ‘Het is gebeurd.’

Op de terugweg naar Spijkenisse vertelde ze me alles. Dokter Henri had haar zoals afgesproken ‘maagdelijk strak’ gemaakt door haar met veilige, zelfoplosbare hechtingen te vernauwen. Over een week of twee zouden de hechtingen, die vrijwel onzichtbaar waren, vanzelf verdwijnen. De bruiloft was volgende week. ‘En ik weet zeker dat ik zal gaan bloeden,’ klonk ze opgelucht. ‘Hij heeft me de bloedcapsule meegegeven.’ Ze trommelde triomfantelijk met haar vingers op de handtas die ze op schoot had. ‘Het ding is zo klein als een vitaminepil! Het gaat kapot zodra er gemeenschap is en dan komt het bloed eruit.’

Hun huwelijksreis naar Marokko vond niet direct na de trouwerij plaats, maar een maand later. Ze zouden zeven weken naar Sharifs familie in Marrakech gaan en Naima was druk bezig met het kopen van cadeaus voor haar schoonfamilie.

Maar twee weken voor de reis belde ze me in paniek op. ‘Het gaat niet goed met Sharif!’ Haar stem klonk gejaagd. ‘Hij is al een paar dagen extreem prikkelbaar, maar nu is hij ook ineens overgevoelig voor licht en geluid. Het lijkt wel alsof hij hallucineert! En hij is enorm aan het kwijlen.’

‘Heb je al een dokter gebeld?’ vroeg ik geschrokken. ‘Hoe lang heeft hij dit al?’

Naima huilde. ‘Hij is de hele week al ziek, maar hij weigerde naar een dokter te gaan. De vreselijke aanval die hij nu heeft is ongeveer een uur geleden begonnen.’

‘Bel de dokter,’ zei ik. ‘Nu!’

Een paar dagen na de begrafenis zat ik bij Naima op de bank. Ze was ontroostbaar. ‘Het is mijn schuld,’ bleef ze zeggen. ‘Hij werd een paar dagen na de bruiloft al niet lekker. Ik had gewoon de dokter moeten bellen in plaats van naar hem te luisteren!’

‘Jij kan er niets aan doen,’ zei ik zacht. Ze leek klein en breekbaar, alleen achtergebleven in haar kersverse huis, waar ze met haar kersverse man een gezin had willen stichten.

‘Wel.’ Ze schudde verslagen haar hoofd. ‘Hij plaagde me er soms mee dat ik, als we eenmaal waren getrouwd, naar hem zou moeten luisteren, en ik lachte hem altijd uit als hij dat zei. We wisten allebei dat hij maar een grapje maakte. Maar van binnen besepte ik heus wel wat hij van mij verwachtte en hoe een goede echtgenote zich in zijn ogen hoorde te gedragen. Ik wilde hem gewoon niet teleurstellen door nu al tegen zijn wensen in te gaan.’ Ze snikte. ‘Terwijl ik er zijn leven mee had kunnen redden.’

‘Onzin! Je zei dat hij alleen maar een beetje koorts had! Wie belt er voor zoiets tegenwoordig nu nog meteen een dokter? Niemand verwacht toch zoiets als dit?’

Maar toen Naima een paar dagen later de uitslag van het bloedonderzoek kreeg, bereikte haar schuldgevoel een hoogtepunt. Sharif was gestorven aan de gevolgen van hondsdolheid.

Iedereen was verbaasd: waar had hij die ziekte in hemelsnaam opgelopen? De enige die niet geschokt bleek, was Naima. ‘Ik wist het,’ snuifte ze. ‘Ik wist dat het mijn schuld was, Amanda, en nu is dat bevestigd.’

Haar stem klonk dun en breekbaar door de telefoon en ik drukte mijn mobiel steviger tegen mijn oor om goed te kunnen verstaan wat ze zei. ‘Hoe bedoel je?’ vroeg ik. ‘Hoe kan dit in godsnaam jouw schuld zijn?’

‘Het bloed,’ zei ze zacht. ‘Denk maar na: de bloedcapsule. Sharif heeft er wat van binnengekregen toen hij me... toen hij... met zijn mond...’

‘Ik snap je,’ zei ik snel.

‘En zo is hij het dus opgelopen,’ constateerde Naima bedroefd. ‘Ik weet het zeker. Daar is hij ziek van geworden.’

‘Nee, dat kan niet,’ zei ik stellig. ‘Het was bloed uit het ziekenhuis, mensenbloed. Hoe kan daar hondsdolheid in hebben gezeten? Bovendien was het maar een heel klein beetje.’

Maar Naima wist het zeker. ‘Toch is het zo. Wat moet ik nu, Amanda? Ik ben vierentwintig en weduwe! Wat moet ik hier, helemaal alleen in dit huis? We zouden volgende week op huwelijksreis gaan! Ik...’ Haar stem brak. Ze snikte in de telefoon.

‘Ik kom naar je toe.’

Toen ik aankwam werd er niet opengedaan.

Haar telefoon werd niet opgenomen.

‘Er werkt hier geen dokter Henri,’ vertelde een verbaasde receptioniste van het Erasmus MC mij de volgende dag aan de andere kant van de lijn.

‘Ook geen arts met Henri als voornaam?’ drong ik aan. Het vreselijke gevoel dat ik sinds Naima’s zelfmoord had gehad werd sterker. ‘Weet u het zeker?’

‘Heel zeker,’ zei de vrouw met een zweem van ongeduld in haar stem.

Peinzend hing ik op. Ik moest erachter komen wie die dokter Henri was en met wat voor bloed hij die capsules maakte. Maar ik moest er niet onbesuisd en onvoorbereid naartoe gaan. Ik moest hem om de tuin leiden, zo’n capsule in handen zien te krijgen, zodat Wes - die medisch analist was - het kon onderzoeken in zijn laboratorium.

Speciaal voor deze gelegenheid zou ik doen alsof ik me tot de islam had bekeerd, en een bezoekje brengen aan onze dokter Henri.

Dit keer had ik geen navigatie nodig, ik reed er in één keer naar toe. Ik parkeerde de auto op dezelfde plek als de vorige keer en slikte een brok weg: de laatste keer dat ik hier was geweest had Naima nog geleefd. En nu...

Ik haalde diep adem en stapte de auto uit. Terwijl ik naar het huis liep schoof ik mijn haar achter mijn oren. Blond haar, dokter Henri zou verbaasd zijn. Ik had niet de moeite genomen het uiterlijk aan te nemen van een Marokkaanse vrouw. Het gebeurde ongetwijfeld wel eens dat een westers meisje verliefd werd op een moslim en ervoor koos zich te bekeren.

Over de telefoon had ‘dokter’ Henri me hartelijk uitgenodigd om langs te komen. Ik had hem verteld dat het mij alleen om de capsule ging en dat ik niet gehecht hoefde te worden, zoals hij meteen gretig had voorgesteld.

Onwillekeurig kneep ik mijn benen samen toen ik aanbelde. Ik zou niet toestaan dat hij me aanraakte. Zodra ik de capsule had zou ik ervandoor gaan.

Zoals ik had verwacht wierp dokter Henri een verraste blik op mijn blonde krullen en zongebruinde huid, maar hij herstelde zich snel en stak zijn hand uit. Ik schonk hem een korte glimlach toen ik mezelf voorstelde en keek om me heen. We stonden in de hal van wat kennelijk zijn woonhuis was, en hij wenkte me met zich mee een zijkamer in. Ik knipperde even met mijn ogen terwijl ik de ruimte

betrad. Henri had een complete gynaecologenkamer ingericht, inclusief een onderzoekstafel met beugels en al.

‘Ga zitten,’ zei hij, en hij gebaarde naar de stoel die bij zijn bureau stond. Zelf ging hij aan de andere kant van het bureau zitten en hij keek me vriendelijk aan. Te vriendelijk. Er klopte iets niet aan zijn gezicht, dat eruitzag alsof hij een masker op had waaronder zich een heel ander persoon bevond.

‘Ik kom, zoals ik over de telefoon al vertelde, voor de capsule,’ zei ik, en ik probeerde mijn stem zo stabiel mogelijk te houden. Toch hoorde ik zelf de trilling in mijn woorden. Maar het gaf niet, het was niet erg als hij doorhad hoe zenuwachtig ik was. Nerveuze aanstaande bruiden waren voor hem waarschijnlijk aan de orde van de dag. Hij zou geen achterdocht koesteren.

‘Dat begreep ik inderdaad. Al kan ik je wel aanraden om je toch voor de zekerheid ook te laten hechten, dat maakt het moment suprême gewoon nog net iets completer en het maakt het bijbehorende bloeden ook wat aannemelijker.’

‘Niet nodig,’ zei ik beslist. ‘Uw hechtingen lossen zich na twee weken vanzelf op, is me verteld, en ik trouw pas over drie weken.’

‘Maar dan ben je hier veel te vroeg,’ zei hij verbaasd. ‘Dan kun je beter -’

‘Morgen gaan we op vakantie. De bruiloft vindt plaats in Marokko, vandaar.’

Een teleurgestelde blik gleed over Henri’s gezicht maar toen knikte hij. ‘Dan begrijp ik het.’ Hij keek me onderzoekend aan. ‘Dus jouw verloofde is moslim?’

Ik knikte. ‘Ik heb mij speciaal voor hem bekeerd tot zijn geloof.’ Ik sloeg mijn ogen neer en keek zo verlegen mogelijk naar de dokter op. ‘Hij wil graag dat ik als maagd het huwelijk in ga, dat is belangrijk voor hem. En ik kan het niet over mijn hart verkrijgen om hem teleur te stellen, snapt u.’

Henri mompelde iets onverstaanbaars en rommelde in zijn bureaula. Hij haalde een klein, wit kartonnen doosje tevoorschijn. ‘Hier zit de capsule in,’ zei hij. ‘Het omhulsel is erg dun, dus kijk met inbrengen goed uit dat het niet scheurt. Zodra er gemeenschap is zal het ding knappen en komt het bloed vrij.’

‘En wat is het voor bloed?’ vroeg ik zo neutraal mogelijk.

‘Transfusiebloed uit het ziekenhuis waar ik werk,’ verklaarde Henri met een stalen gezicht.

Nadat ik hem de honderd euro had gegeven, de helft van de normale prijs omdat de tijdelijke vernauwingsingreep niet nodig was, stond ik op en bedankte hem. Terwijl ik terug naar mijn auto liep wierp ik een blik over mijn schouder. Henri stond in de deuropening. Hij keek me na met een vreemde uitdrukking op zijn gezicht.

Ik legde het doosje voorzichtig op de stoel naast me en reed weg.

Wes zag er ernstig uit in zijn lange witte jas, en hij keek me bezorgd aan toen hij het doosje van me aannam. ‘Heeft die oplichter niets bij je geprobeerd?’ wilde hij weten.

‘Hij heeft me met geen vinger aangeraakt,’ stelde ik hem glimlachend gerust.

Wes haalde de capsule uit het doosje en bekeek het ding aandachtig tussen zijn in witte handschoenen gehulde duim en wijsvinger. Hij fronste. ‘We gaan dit spul even goed onderzoeken.’

Mijn auto glom in de hitte van de zon. Ik onderdrukte een zucht terwijl ik ernaar toe liep, waarom had ik hem niet in de schaduw geparkeerd? Uitgerekend tijdens deze hittegolf was mijn airconditioning kapot en bij het vooruitzicht van de broeierige auto prikte het zweet me al in de nek.

Ik tuurde in mijn tas. Waar was mijn sleutelbos? Zoekend graaide ik door de inhoud, en te laat zag ik de gestalte die in een flits naast me opdook.

Ik slaakte een kreet bij de scherpe prik in mijn bovenarm.

Langzaam opende ik mijn ogen. Het eerste wat tot me doordrong was de koude lucht die langs mijn blote benen omhoog kroop. Ik sperde mijn ogen wijd open. Mijn knieën waren opgetrokken, ik lag op mijn rug. Mijn benen lagen in beugels en waren gespreid, mijn voeten waren vastgebonden. Mijn mond was afgeplakt en

mijn gil bracht niets meer voort dan een gesmoord, wanhopig geluid. Mijn armen waren boven mijn hoofd vastgebonden.

‘Dat krijg je ervan als je je gaat bemoeien met dingen die je niets aangaan,’ zei Henri. Hij kwam tussen mijn benen staan en keek boos op me neer.

Met alle kracht die ik in me had rukte ik met mijn voeten om me te bevrijden, maar het was hopeloos.

Henri boog zich over me heen en trok met een ruk het tape van mijn lippen. Meteen drukte hij zijn hand op mijn brandende mond. ‘Niet gillen. Er is hier toch niemand die je hoort.’

‘Je bent gek!’ riep ik zodra hij zijn hand had weggehaald. ‘Er zijn twee mensen dood door jouw schuld, besef je dat wel?’

Hij reageerde niet en liet zijn blik op mijn onderlichaam rusten.

‘Wat heb je met me gedaan?’ vroeg ik benauwd.

Hij haalde zijn schouders op. ‘Nog niets. Ik heb je netjes op de achterbank van je eigen auto gelegd en je hiernaartoe gereden. Het is niet zo vriendelijk wat jij hebt gedaan, vind je wel, om iemand zo voor de gek te houden. Ik vertrouwde het al niet toen je hier was, en ik ben blij dat ik je ben gevolgd. Wat heb je die mensen in dat laboratorium allemaal over mij verteld?’

‘Het bloed dat jij gebruikt is besmet met hondsdolheid,’ beet ik hem toe. ‘Ik wilde weten wat voor bloed het precies was, dat is alles. En ervoor zorgen dat je niet nog meer slachtoffers kunt maken.’

‘Slachtoffers!’ Hij lachte minachtend. ‘De enige slachtoffers in dit verhaal zijn die arme stumpers die voortdurend voor de gek worden gehouden door hun zogenaamd zedige verloofdes. Heb je daar al eens over nagedacht?’ Hij starde niet langer naar mijn naaktheid maar ijsbeerde door de kamer, met een driftige uitdrukking op zijn gezicht. ‘Ik ben eigenlijk veearts en dat bloed is gewoon vossenbloed, dat kan totaal geen kwaad. Die rabiës waar jij het over heb is niet gevaarlijk voor mensen. De ziekte is alleen te verspreiden als iemands speeksel in aanraking komt met het bloed, en moslims doen niet aan orale seks. Dus dat is safe.’

‘Wat is dat nou weer voor onzin. Iedereen doet aan orale seks! Volgens Naima staat er nergens in de koran dat het niet mag.’

‘Maar als er bloed bij komt kijken is het een andere zaak,’ wist hij. ‘Ik ben heus wel op de hoogte, hoor.’

‘Niet dus! Anders hadden mijn vriendin en haar man nog geleefd!’

Henri keek me geïrriteerd aan. ‘Je bent trouwens veel te vlug bijgekomen van de prik. De narcose raakt bij mensen blijkbaar eerder uitgewerkt dan bij dieren. Ik ben helemaal nog niet klaar met je.’

Ik gilte toen hij dichterbij kwam. ‘Wat ga je in vredesnaam doen?’

Henri’s lippen vormden een grimmige lijn. ‘Ik ga je dichtnaaien,’ verkondigde hij. ‘Met stevige hechtingen, zodat je nooit meer onkuis kunt zijn. Een symbolische straf voor iedereen van jouw soort. Jullie willen je allemaal zo graag deugdzaam voordoen, maar in feite zijn jullie niets meer dan onbetrouwbare hoeren. Vrouwen zijn niet te vertrouwen, de mens is in zijn algemeenheid niet te vertrouwen, dat weet ik allang. Daarom ben ik veearts geworden. En -’

Het gerinkel, dat uit mijn tas die op de grond stond klonk, deed hem verstoord opkijken. Het was de ringtone van mijn telefoon. Henri staarde ernaar en viste mijn mobiel tevoorschijn. Demonstratief drukte hij hem uit. ‘Hier hebben we geen tijd voor. Eerst deze aanstaande bruid een lesje leren.’

‘Ik ben al jaren getrouwd, gestoorde idioot,’ viel ik uit. ‘Ik was hier alleen maar om zo’n pil in handen te krijgen zodat ik die kon laten onderzoeken.’

Henri keek verward op. ‘Je bent al getrouwd?’

‘Ja,’ zei ik zo overtuigend mogelijk. ‘Ik ben zelfs zwanger. Dus als jij me dichtnaait, dan krijgen zowel de baby als ik het over een maand of zeven erg moeilijk.’

Hij wreef peinzend met zijn hand over zijn kin. ‘Ik geloof je niet,’ besloot hij.

‘Haal maar een zwangerschapstest,’ blufte ik, ‘dan zul je het zien.’

‘En jou hier in de tussentijd alleen laten? Wat denk je zelf?’

‘Geef me dan in ieder geval mijn kleren terug,’ eiste ik. ‘Nu je toch geen ingreep gaat verrichten.’

Even twijfelde hij. Toen zuchtte hij en plukte zijn vest van de kapstok. Hij spreidde het ding uit over mijn schoot. ‘Ik moet nadenken,’ mompelde hij. Hij stak zijn hand in de zak van zijn witte jas en trok er een injectie uit.

‘Niet doen,’ riep ik. ‘Niet weer...’

Toen ik weer bijkwam stond Wes over me heen gebogen, met donkere ogen van bezorgdheid. ‘Daar ben je weer,’ zei hij opgelucht.

‘Wat... hoe...’ Mijn mond was droog. Ik slikte. Verward keek ik om me heen. Ik lag in een ziekenhuiskamer. Er liepen mensen over de gang. Een jonge, glimlachende verpleegkundige controleerde mijn polsslag. Met een fel lampje scheen ze in mijn ogen. Toen knikte ze en wendde ik me weer tot Wes. ‘Wat is er gebeurd?’

‘Henri is opgepakt,’ bromde hij. Hij legde zijn hand op mijn arm. Iemand had me een groen ziekenhuishemd aangetrokken, zag ik. ‘Die gevaarlijke psycho belandt hopelijk achter slot en grendel, waar hij thuishoort.’

Even sloot ik mijn ogen. Het kussen onder mijn hoofd was zacht. Duizeligheid hing als een wazige nevel in mijn hoofd. ‘Hoe lang moet ik hier blijven?’

‘Niet lang,’ zei Wes. Hij keek op de klok boven de deuropening. ‘Ze willen alleen even je hartslag en bloeddruk in de gaten houden. Die klootzak heeft twee keer een narcosemiddel bij je toegediend. Zonder enige vorm van controle; dat is levensgevaarlijk!’

‘Hoe heb je mij gevonden?’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Dat was niet moeilijk. Toen je niet thuiskwam en ik je niet kon bereiken, wist ik meteen dat er iets niet in orde was. Gelukkig had je me verteld waar die Henri woont. Ik heb de politie gebeld, want ik vertrouwde het niet. Toen ik ze vertelde over Henri’s werkwijze en het met rabiës geïnfecteerde vossenbloed, had ik meteen hun interesse en gingen ze erop af. Ze waren er nog eerder dan ik. Ze willen jou ook nog een paar vragen stellen trouwens, maar dat kan later. Eerst moet je even goed bijkomen.’

Ik knikte zwak. Deze hele dag was een slechte droom die te snel werd afgespeeld. Toen mijn ogen weer dichtvielen bood ik geen weerstand.

Het huis van Naima en Sharif stond al meer dan drie maanden te koop. Ik fietste er dagelijks langs op weg naar het atelier dat ik huurde, al keek ik tijdens het passeren soms bewust de andere kant op. De herinnering aan wat er met mijn hartsvriendin was gebeurd was nog te pijnlijk. En wat zou ze er graag bij zijn geweest vandaag, op de opening van mijn eerste grote expositie in Rotterdam. Ze zou trots zijn geweest.

Het was druk. Vrienden en belangstellenden, journalisten en fotografen, allemaal waren ze onder de indruk van mijn nieuwe serie portretten. Ik glimlachte, maar ontving de complimenten met gemengde gevoelens. Nooit eerder had ik zo veel emoties verwerkt in mijn kunst.

De vrouwen op de schilderijen waren anoniem, hun gezichten werden bedekt door een sluier. Maar al was ieder schilderij anders, één ding hadden ze met elkaar gemeen. Op mijn canvas hadden de vrouwen stuk voor stuk hun rokken opgetild om de besmeurde binnenkant van hun dijen te tonen. Sommigen trots, anderen beschaamd. Van traditie naar illusie.

De expositie heette *Bloedende bruiden*.